

Wyrok z dnia 13 maja 1999 r.

III RN 2/99

Utrata ważności postanowienia o wstrzymaniu robót budowlanych stanowi podstawę umorzenia postępowania (art. 105 § 1 KPA w związku z art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.).

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Włodzimierza Skoniecznego, po rozpoznaniu w dniu 13 maja 1999 r. na rozprawie sprawy ze skargi Maryli i Stanisława M. na postanowienie Wojewody Z. z dnia 1 grudnia 1997 r. [...] w przedmiocie wstrzymania robót budowlanych przy budowie budynku mieszkalnego, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 czerwca 1998 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e

Minister Sprawiedliwości wniósł rewizję nadzwyczajną od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 czerwca 1998 r. [...] w sprawie ze skargi Maryli i Stanisława M. na postanowienie Wojewody Z. z dnia 1 grudnia 1997 r. w przedmiocie wstrzymania robót budowlanych przy budowie budynku mieszkalnego. Zaskarżonym wyrokiem uchylono to postanowienie i orzeczono o kosztach postępowania na rzecz strony skarżącej. Postanowieniem z dnia 1 grudnia 1997 r. Wojewoda Z. utrzymał w mocy postanowienie Burmistrza Miasta H. z dnia 21 października 1997 r., nakazujące skarżącemu wstrzymanie robót przy budowie budynku mieszkalnego wznoszonego na działce [...] przy ulicy Z. w H. Przyczyną wstrzymania było stwierdzenie, iż wysokość wznoszonego budynku od powierzchni terenu do kaletnicy dachu wynosi 10,18 m, a powinna zgodnie z projektem budowla-

nym i pozwoleniem na budowę wynosić 8 m. Organ administracyjny drugiej instancji jako podstawy prawne orzeczenia wskazał art. 138 § 1 pkt 1 KPA oraz art. 5 ust. 1 pkt 9 i art. 50 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.). Uchylając zaskarżone postanowienie NSA stwierdził naruszenie art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 KPA przez niewyjaśnienie, jaka jest wysokość budynku, gdyż ustalono ją bez uwzględnienia § 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 1995 r. Nr 10, poz. 46 ze zm.). Według tego przepisu wysokość budynku lub jego części jest liczona od poziomu terenu przy najniższym położonym wejściu do budynku, nie będącym wyłącznie wejściem do pomieszczeń gospodarczych lub technicznych, do górnej płaszczyzny stropu lub stropodachu nad najwyższą kondygnacją użytkową, łącznie z grubością izolacji cieplnej, bez uwzględnienia wyniesionych ponad tę płaszczyznę maszynowni dźwigów i innych pomieszczeń technicznych. Ponadto NSA podniósł, iż zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego wstrzymanie prowadzenia robót budowlanych jest uzasadnione tylko wtedy, gdy budowa odbiega – od ustaleń i warunków określonych w pozwoleniu bądź przepisach – w sposób istotny.

W rewizji nadzwyczajnej zarzucono rażące naruszenie art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), polegające na uwzględnieniu skargi oraz art. 50 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, a także § 7 rozporządzenia MGPIB z dnia 14 grudnia 1994 r.

Skarżący wniesli o odrzucenie rewizji nadzwyczajnej jako wniesionej po terminie lub o jej oddalenie, względnie umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna nie jest uzasadniona.

Zgodnie z art. 50 ust. 4 Prawa budowlanego postanowienie o wstrzymaniu robót traci ważność po upływie 2 miesięcy od dnia doręczenia stronie. Ma ono zatem charakter tymczasowy, a jego obowiązywanie wygasa z mocy prawa w terminie określonym w art. 50 ust. 4 tej ustawy. Wnoszący rewizję nadzwyczajną nie może zatem domagać się uchylecia wyroku NSA „uchylającego” decyzję, która już nie obowiązywała. Gdyby organ administracji drugiej instancji orzekał po upływie 2 miesięcy od doręczenia stronie postanowienia o wstrzymaniu robót (co jednak nie za-

chodzi w niniejszej sprawie), to powinien umorzyć postępowanie na podstawie art. 105 § 1 KPA. Według art. 50 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego przed upływem terminu z art. 50 ust. 4 tego prawa właściwy organ wydaje decyzję nakazującą zaniechanie dalszych robót lub rozbiórkę obiektu albo jego części. Decyzja wydana na podstawie tego przepisu wywiera trwałé skutki, jednakże nie tego rodzaju orzeczenie jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Zarzut skarżących o wniesieniu rewizji nadzwyczajnej po terminie nie jest uzasadniony. Pzepis art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz.U. Nr 43, poz. 189) został bowiem zmieniony przez art. 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 133, poz. 882). Według tej zmiany termin 6 miesięcy biegnie nie od dnia wydania orzeczenia przez NSA, lecz od dnia jego doręczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 393¹² KPC w związku z art. 10 ustawy o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego...

=====